

Karabağ

– İsa1979 · 27 Mayıs 2020

Güneş doğmaz oldu Karabağ'da.
Anam, atam kaldı bir köy kuyuda,
Kardaşımı boğdular uykusunda.
Boyandı Karabağ kan kırmızısıyla...

Düşman nârası karıştı mazlum çığlığına,
Yanımda fısıldar bacım, sessiz ama umutlu bir dua.
Namertlik bu ya, Karabağ kavruldu düşman yağında.
Boğuldu bu gece vicdan, asil Türk kanında...

Bacımın bebese uyuyamaz oldu, silah atışından...
Dünya bir haber Karabağ'daki can satışından.
İtle kurt seçilemez olmuş bakışından,
Bacım gözyaşını siler yazmasıylan.

Yârim beni selamlar, yerini bilmediğim mezarından...
Hayallerim su olur akar kanlı avuçlarımdan.
Kuru ekmeği de bulamaz olmuş sofrasından,
Kan sızıyor artık, vatanımla anılarımin arasından.

Sıratı andırır oldum, ite bilene bilene.
Dün rüyamda Ali'yi gördüm, Züfîkar'ı elinde,
Yıldırım gibi vuruyordu düşmanın beline.
Bu toprağın, bize vatan olduğu yazar dört köşesinde.

Şah İsmail'imın emanetidir bana,
Buna şahittir tarihin kanlı sayfalarıda.
Verecek başka şeyim yok canımdan!
Düşman boğulacak, Karabağ'ın kanıyla...